

Hangya András

A Szajna partján

Lévay Endre:

Aranypartok

(Párisi naplójegyzetek)

Előjáték

Nem Afrikába viszem most magammal az olvasót és nem is a képzelet rajzolt elébe képeket arról, amit nem láttam meg soha, ami csak a gondolatban él. Nem azért választottam ezt a címet, — hanem egészen másért s úgy érzem, hogy az a más, amit el akarok mondani, talán ebbe a címbe fér bele legszebben.

Amikor kiszálltam az autóbusból, ott valahol Európa legnagyobb repülőtere előtt, egy kócos kisgyerek toppant mellem. Némán mozgó ajakkal betűzte gépkocsink föliratát, betűzte. Mellette álló hórihorgas társának motyogott valamit s erre mindketten meglepődötten mosolyogtak.

Kérdeztem:

— Mit olvastál, fiam?

Azt mondta:

— Yougoslavie!

Hm.

Vállat vont. Ennél többet nem tudott rólunk.

Vagy tudott, csak nem akarta nekem bevallani?

Mondtam:

— Gyere velem a céllövő sátor mellé, fagyaltot enni!

Nem mozdult.

Megismételtem a hívást. Erre már lassan lépett felém. Harminc frank. Itt van. Édes hűsítő. Hús és édes az íze. Olvad, tűnik a gyermeknyelv nyomán, ha boldogan csillog is a szeme, de nem sokáig csillog, mert elolvad a fagyalt, elhajtja a fiseket és már el is felejtettük egymást.

Szerettem volna valami olyasmit adni neki ami nem olvad el.